

Trzeba uznać, że pierwsze fundamentalne studium o szkole tartusko-moskiewskiej pojawiło się nie w Rosji, lecz w Polsce. W Rosji, zgodnie z tradycją, idącą jeszcze z czasów radzieckich, ten kierunek przyjęto rozpatrywać jako opozycyjny i elitarny (przy tym ani jedno, ani drugie nie odpowiadało celom i zadaniom danego ruchu), czyli tak czy owak był on związany z aktualnymi problemami tamtej epoki. Tym prawdopodobnie tłumaczy się brak bezstronnego przeglądu tej szkoły: istnieją albo jej wielbiciele, albo przeciwnicy. Wreszcie istnieje pogląd, że działalność tej szkoły odzwierciedla zapotrzebowania wczorajszego dnia i nie jest dziś aktualna; to jest bezwarunkowo niestuszne. I właśnie dążenie do obiektywnego rozpatrzenia osiągnięć tartusko-moskiewskiej szkoły semiotycznej wyróżnia książkę Bogusława Żyłki. (z opinii Borisa Uspienskiego)

Bogusław Żyłko, profesor emerytowany Uniwersytetu Gdańskiego, profesor zwyczajny w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi. Zajmuje się semiotyką kultury (autor książek o szkole tartusko-moskiewskiej), rosyjskimi doktrynami estetycznymi (zwłaszcza literaturoznawczymi) XX wieku, twórczością

naukowo-filozoficzną Michaiła Bachtina, historią idei. Autor wielu przekładów z humanistyki rosyjskiej tego okresu (m.in. opublikował we własnym tłumaczeniu i opracowaniu piętnaście tomów prac semiotyków z grupy Tartu-Moskwa). Zajmuje się także udostępnianiem polskiemu środowisku filozoficznemu dzieł filozofa-fenomenologa polskiego pochodzenia Gustawa Szpeta, publikując w swoim przekładzie jego książki: *Wewnętrzna forma słowa* (2013) i *Zjawisko i sens* (2018), *Wstęp do psychologii etnicznej* (2024). Obecnie pracuje nad książką o wschodnich intelektualnych fascynacjach Czesława Miłosza.

